

Συμπαγής μοτοσικλέτα

στη Μαρώ

Ξαναμοντάρρησα τὸν κινητήρα

Παρηγόρια τὸ γκριζο δοκάρη, στὰ δύο κομένο πὸν γέρονε ξαφνικά καὶ βουτᾶ
στὸ βαθύ, στὸ πυκνό, καὶ στὸ κρύο. Παρηγόρια τὸ χνούδι πὸν ἀνθίζει καὶ
περῶνᾶ καὶ ξυπνάει κρατώντας, καθὼς ἀνεμική, τοῦ ἀγγέλου τὴν ἄκρη, χαρά-
ματα τοῦ βαποριοῦ τὴν καρίνα, ἢ πικραγαπημένη· χαρακιά τοῦ πινέλου στὸ
χρῶμα, καλντερίμι τοῦ νοῦ, τῆς μασχάλης·

κατοικίδια ὄψη!

Μὲς στὴ νταντέλα —ξόμπλι τὸ φαρμάκι του— στάζοντας καταλάθος, ἢ ἀφή
του—τ' ἀερικά, καὶ τὰ παλιά του ὄνειρατα, τὸ πικραμύγδαλο καὶ ἡ μαστίχα,
στάζοντας κόμπο κόμπο στὸ μπαλκόνι του. Γέρονε στὸ ἄλλο μπράτσο νὰ ξε-
κουραστεῖς· καθένας ὅπως τοῦ βολεῖ ἀποκοιμιέται. Καὶ θέλοντας νὰ πῶ, γιὰ
τὰ σφουρίγματα τοῦ καθενός, τὰ μυστικά, γιὰ τὴ γωνιά ὅπου διαλέγεις νὰ ἡ-
συχάσεις· τὸν κόλλο της, πὸν ἀναταράζει τὸν ἀχέροντα.

Ξερός ὁ τόπος μ' ἄφρη ἄσπρη. Σταλαματιᾶς ἀπ' τὸ μπαλκόνι πέφτουν πρά-
σινες· κομάτια γλίτσα καὶ φυτὰ τοῦ βάλτου, πὸν ἀρμενίζουν. . . Καὶ παρα-
δίπλα τὰ κορμιά πὸν ξετινάζονται: ἐδῶ ἓνα χέρι, ἐκεῖ ἓνα ἄγκιστρο. . .

Μὰ πάνω στὸ ντενεκεδένιο τραπεζάκι, ἀνάμεσα στὸν ἥλιο καὶ τὸ κρύσταλλο,
σὰν ἀστραπὴ κλεισμένη σὲ ποτήρι (βγαίνουνε νίκελ καὶ βεγγαλικά, μπάλες
πολύχρωμες, ἀτμοὶ πορτοκαλιοί, ἀγγέλοι μὲ τρεχούμενα νερά, ἀγίες μὲ
βυζιά συρικνωμένα, χαρταετοί, πὸν ξεχειλάνε γκαζολίνη. . .

*Ἡ ἄλλη νύχτα

μὲ τ' ἀστραφτερὸ τὸ σῶμα της, τὰ φλογωτά της δόντια καὶ τὰ νίκελ της,
τὴ χαρακιά στὴ μέση σὰ δρεπάνι. . . *Ἡ ἄλλη νύχτα ἓνας ἀραιὸς ἀχνός,
ἓνας ἀχνός μὲ κατακίτρινο γιορτάνι,

*Ἡ ἄλλη νύχτα, πέρασε δίχως ὄνειρατα· ὥσπου νὰ σηκωθεῖ πρῶτὴ πρῶτὴ
σφίγγοντας στὸ 'να χέρι ζευλωμένη τὴν καρίνα, καὶ στ' ἄλλο τὸ κορμὶ
της) ἢ πικραγαπημένη,

μὲ σκιωμένο μεσοφῶρι, σπαράζοντας στὸ νότιο ἄκρο της

Καὶ πάει,

ἢ φθινοπωρινὴ μοτοσικλέτα μου.

Πέμπτη ἐπεξεργασία.